

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του J. FRENEUSE

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΜΠΛΑΚ ΜΠΟΑΡΝΤ

Στην ταχεία άμαξοστοιχία Σάουθερν-Νέας Ύόρκης ανέβηκε από το σταθμό του Έσπεράντο ένας φουκαράς κακοντυμένος με καουτσούκ κολλάρο και μαγικέτια. Έτοποθέτησε τη μικρή του βαλίτσα σε μία γωνιά του βαγονιού και πήγε κ' εστάθηκε μπροστά σ' ένα παράθυρο, εκόλλησε τη μύτη του στο τζάμι και φαινόταν να προσέχη εξαιρετικά το πανόραμα που περνούσε μπρός στα μάτια του...

Ήταν ο Ζοέ Μπλάκ-Μπόαρντ. Πώς βρισκόταν μέσα στο τραίνο και κυρίως πώς θα κατώρθωνε να μείνει σ' αυτό; Αυτά σκεφτόταν κι' ο ίδιος. Στην Αμερική στις μεγάλες γραμμές όπως εινε ή γραμμή Σάουθερν-Νέας Ύόρκης, οι ταξιδιώτες δεν αγοράζουν από πριν τα εισιτήριά τους. Τα βγαίνουν μέσ' στο τραίνο. Αν τυχόν δεν έχρη χρήματα, το πρώτα εινε πολύ απλό: 'Ο έλεγκτής πατάει ένα κουμπάκι, το τραίνο σταματάει και σε κατεβάζουν στην απεραντη έρημιά, αδιάφορο αν κινδυνεύεις να φαγωθής από τις αρκούδες ή τα τσακάλια. Αυτά συλλογιζόταν τώρα ο Μπλάκ Μπόαρντ και δεν είχε καμιά δροσξη να συνητηθή με τόν Έλεγκτή.

"Όταν είχε φτάσει πρό δω χρόνων στο Σάουθερν ελεγε σωστά διακόσια δολάρια στην τσέπη του. Λογάριαζε μ' αυτό το κεφάλαιο να κάνη τήν τύχη του! Και νά τώρα που βρισκόταν μ' ένα δολάριο κ' εξηγκαπέντε σένες, αφού είχε γίνει τα δυο αυτά χρόνια τραπεζίτης, γκαρσόνι, λογιστής και τέλος εργολάβος κηδειών. Σε καμιά δουλειά δεν πρόσεχε να προχωρήσει. Και τώρα που άποράσιζε να γυρίσει στη Νέα Ύόρκη είχε ένα κ' εξηγκαπέντε στην τσέπη του και το εισιτήριο κόπι-ταξί εικοσι έξη δολάρια!...

"Όταν ο Μπλάκ Μπόαρντ εινε το μαυρο έλεγκτή με τα χρυσά γαλόνια στο κεφάλι να μπαίνη από τη δεξιά στο βάθος πόρτα του βαγονιού, έννοιωσε παραδόξως άμαξος τήν ανάγκη να πάη στην αντίθετη άκρως άκρη για να διαβάση κάτι. Άνοιξε πράγματι ένα βιβλίο που βρήκε στη βιβλιοθήκη του βαγονιού, αλλά τα γράμματα χορεύανε στα μάτια του. Το τραίνο έτρεχε με όλη τήν ταχύτητα. Σε λίγο εινε τόν έλεγκτή να πλησιάζη προς το μέρος του. Με ύφος αδιάφορο έκλεισε το βιβλίο κ' έτραβήξε έξω για το μπρά. Με βήμα άργό και άσιωπρηές προχώρησε, βγήκε από το μπρά κι' έπιηε στο βαγκόν-λί όπου ήταν μόνοι οι καμαρότοι. Από κει γύρισε πίσω άργά-άργά και πήγε στο διάδρομο. 'Ο έλεγκτής είχε πιά περάσει.

— Δόξα σοι ο Θεός! Άναστέναι με άνακούφιση. Έχουμε μία ώρα ταξίδι που θα περάσουμε ήσυχoi. Στο Κάντο-Ρίο που θα γίνη πάλι ο έλεγχος, βλέπουμε!...

Δεν είχε όμως τελειώσει τήν ευχάριστη σκέψη του, όταν ο μαυρος έλεγκτής με τα χρυσά γαλόνια, συνοδευόμενος από έναν άλλο λευκό, τόν άγγιξε στον ώμο. 'Ο Μπλάκ Μπόαρντ περιμενε το μοιραϊόν. Σταμάτημα του τραίνου και πέταγμα έξω! Έξαφνα όμως μία φωτεινή έμπνευσις του ήθε:

- Συντάκτης τών «Έσπερινών Νέων», ειπε χωρίς διαταμό.
- Πολύ καλά, κύριε. Παρακαλώ το δελτίο ταυτότητος.
- Ω! Διάβολε δεν τώχω μαζί μου!
- Τότε πρόει να πληρώσετε!
- Τους ήλιθιους! Μ' αν ήταν να πληρώση, η αν είχε, γιατί θα γινόταν συντάκτης τών «Έσπερινών Νέων».
- Για σταθήτε μαζί στιγμή, ειπε ο λευκός επιθεωρητής. Κάτω στο σαλόνι έχουμε άκριβώς τόν κ. Αντζένρο Τσάπμαν, το διευθυντή της Έφημερίδος σας...
- Ά! έτραύλισε ο Μπλάκ Μπόαρντ. 'Ο κ. Αντζένρο Τσάπμαν!
- Ναι. 'Ο ίδιος. Θάχετε λοιπόν τήν καλωσύνη να μάς συνοδεύετε. Άν σας άναγνωρίσει, τότε πολύ ευχαριστώς...

Το χειρότερο που μπορούσε να συμβη στον Μπλάκ Μπόαρντ ήταν να τόν πετάξουν έξω από το τραίνο. Συνεπώς όσο κέρδιζε καιρό κέρδιζε και άπόσταση γιατί το τραίνο όλο κ' έτρεχε... Άκολούθησε λοιπόν τους δύο δημίους και σε λίγο βρόθηκε μπροστά σ' έναν τετράγωνο άνθρωπο — στον τρομερό Άντζένρο Τσάπμαν, τόν παντοδύναμο διευθυντή τών «Έσπερινών Νέων» που εκανόνιζε τα τράστ, που έβαζε τους ύπουργούς μέσα στην τσέπη του, που έφώναζε τόν Πρόδρομο τών 'Ηνωμένων Πολιτειών με το μικρό του όνομα.

— Νά μάς συγχωρήτε που σάς ενοχλούμε ειπε ο μαυρος με τήν άπαισία φωνή του. Άλλά ο κύριος διατείνεται ότι εινε συντάκτης τών «Έσπερινών Νέων». Κ' επειδή δεν έχει μαζί του το δελτίο ταυτότητος...

'Ο Τσάπμαν άνοιξε τα μικρά του μάτια, και σηκάθηκε. — 'Ο Μπλάκ Μπόαρντ περιμενε τόν κεραυνό να σκάση στο κεφάλι του...

— Ά! καλέ μου Σμιθσον, έφώναξε τι γίνεσαι;

Κι' έδωσε το σωτό πελώριο χέρι του στον άποσβολωμένο Μπλάκ-Μπόαρντ.

— Κατεργάση! Καταλαβαίνω που πιάς! Για τήν κλοπή του Κρηξ, ε; Εισαι το καλύτερο λαγωνικό. Μπράβο. Περιήμιος ρεπόρτερ, κύριος. Περιήμιος! Στοιχηματίζω ότι ξερίει κι' όλας που βρισκεται το κλειμένο διαμάντι. Άπόψε κι' όλας τα «Έσπερινά Νέα» θα δημοσιεύσουν το όνομα του κλέφτη. Μπράβο, παιδί μου...

Οι δύο υπάλληλοι άπεσούθησαν διακριτικά. 'Ο Μπλάκ-Μπόαρντ αν άνωτισμένος από τήν άνέλπιστη εύτυχια έβγήκε από το σαλόνι ύποκλιόμενος κι' άρχισε ν' άμφιβάλλη μήπως ήταν ο Σμιθσον κι' όχι ο Μπλάκ-Μπόαρντ. Τελευταίως είχε διαβάσει ένα βιβλίο για τή διπλή προσωπικότητα... 'Ο Τσάπμαν τόν είχε χωρητήσι με φιλική χειρονομία κ' είχε πέσει πάλι στον ύπνο του. Και ο Μπλάκ Μπόαρντ άπορούσε τώρα που βρισκόταν έλευθερος να περιφέρεται σ' όλο το τραίνο, πώς δεν είχε φιλήσει το χέρι του σωτήρος του— ένα χέρι μάλιστα γεμάτο πολύτιμα διαχτυλidia!...

Σ' όλους τους συνταξιδιώτες διεδόθη άστραπιαίως ή ιδιότης του Μπλάκ-Μπόαρντ. Τόν κυττούσαν πιά με σεβασμό και δεν πρόφθανε να δέχεται κεράσματα, ποψάρα, καί... έρωτησεις για τή μεγάλη κλοπή του Κρηξ, που είχε συγκινήση όλη τήν Αμερική. 'Ο Μπλάκ-Μπόαρντ, έπιε, εκάνιζε αλλά ήταν πολύ επιφυλακτικός στις άπάντησεις του... Το επαγγελματικό μυστικόν, βλέπετε...

Επί τέλους ύστερ' από ταξίδι 46 ώρων, που πέρασε ο Μπλάκ-Μπόαρντ έτσι που ποτέ στη δύσκολη ζωή του δεν είχε περάσει, το τραίνο έφθασε στη Νέα Ύόρκη. 'Ο λευκός επιθεωρητής έσπευσε να του κατεβάση ο ίδιος τή βαλίτσα, ενώ ο μαυρος συνάδευε τόν Τσάπμαν, που έβγαينه έπισήμως.

— Πάντως, ακέφτηξε, ο Μπλάκ-Μπόαρντ όφειλω να ευχαριστήσω τόν αγαθόν αυτόν άνθρωπο που με έσωσε.

Και με τήν πρόθεση αυτή ο Μπλάκ-Μπόαρντ πλησίασε τόν πελώριο Τσάπμαν τήν ώρα που άνεβαινε σ' ένα μεγαλοπρεπές αυτοκίνητο.

— Δεν βρισκα λόγους, αξιότιμε κ. Τσάπμαν, να σας ευχαριστήσω για τήν άληθινήτη ύπηρσία που μου προσφέρατε. Η καλωσύνη σας ήταν τόσο ευγενική...

- Τι δηρσία, τή καλωσύνη μου κοπανάτε;
- Πώς; Ήταν μικρό να βεβαιώσετε ότι είμαι συντάκτης σας, ενώ...
- 'Όστε δεν ειστε συντάκτης τών «Έσπερινών Νέων»;
- Άλλοίμονο! Όχι!
- Δεν ειστε δημοσιογράφος;
- Ούτε ιδέα.
- Ούτε άστυνομικός;
- Άστυνομικός; Με ερωνεύσετε κ. Τσάπμαν;
- Ε! λοιπόν, φίλε μου, θά σοψ πώ καί σουδαίω. 'Όσο σύ εισαι συντάκτης, άλλο τόσο είμαι κ' εγώ διευθυντής τών «Έσπερινών Νέων»! Το μόνο που κατώρθωσα ήταν να προμηθευθώ ένα δελτίο ταυτότητος. Και μοψοφες το αίμα όταν ήρθεσ στο σαλόνι. Το άληθινό μου όνομα εινε Κόμπ. Τρομάξεις, ε; Ναι είμαι, ο Κόμπ, ο διάσημος διαρρήκτης. Και το διαμάντι του Κρηξ, τώχω στην τσέπη μου. Έλα, τώρα δρόμο και ταιμουδιά.

— Μη μένετε εκει, έφώναξε στον Μπλάκ-Μπόαρντ, ένας πόλιμαν. Οά σας πλακώση κανένα αυτοκίνητο...

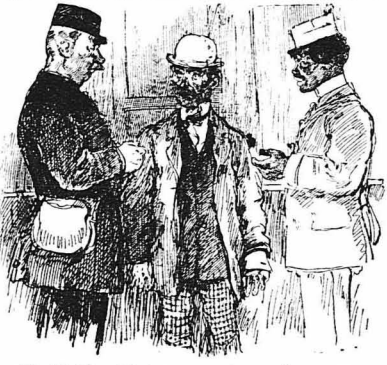
'Άλλά ο Μπλάκ-Μπόαρντ δεν μπορούσε ακόμα να συνέλθη. Καθόταν στη μέση του δρόμου σά χαζός κ' έκυτούσε το αυτοκίνητο του Κόμπ, που χανόταν στο βάθος της πλατείας Λεωφόρου... Κ.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΙ' ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

'Ο Έπίκτητος λέει κάπου: «Άν σοψ πη κανεις ότι ο τάδε εσθ κακολόγησε, μην άρχισης να διαμαρτύρεσαι και να δικαιολογής τόν έαυτό σου, αλλά άπάντησε: Άν ήξερε ο άνθρωπος αυτός όλα τα έλαττώματά μου, δεν θά έφερε τόσο λίγα μονάχα».

Ρωτήσαν κάποτε το Διογένη τίνος το δάγκωμα εινε το πιό επικίνδυνο. Αυτός τότε άπάντησε: «Έκ μόν τών ά γ ρ ι ω ν τού συκοφάντου, εκ δε τών ή μ ε ρ ω ν τού κόλακος!»

'Ο Μπλάκ-Μπόαρντ περιμενε το μοιραϊό.

'Έδωσε το χέρι του στον άποσβολωμένο Μπλάκ.